

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 9C/171/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111242150
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Hadrbulcová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2017:1111242150.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Vierou Hadrbulcovou v právnej veci žalobkyne: B. Z., Z. XX, XXX XX Š., okres O., proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou WERNER & Co., s.r.o., Stromová č. 54/A, Bratislava, IČO: 36 869 643, o určenie, že žalovaný nemá právo na plnenie z úverovej zmluvy č. 400300274, uloženie povinnosti žalovanému uhradiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie 772,- EUR a o vzájomnom návrhu žalovaného na zaplatenie 1 572,- EUR istiny s príslušenstvom takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.

Žalobkyňa j e p o v i n n á zaplatiť žalovanému sumu 1 572,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo žalovanej sumy od 27.11.2010 do zaplatenia.

Žalobkyňa j e p o v i n n á zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Nitra dňa 15.11.2010 domáhala proti žalovanému určenia, že žalovaný nemá právo na plnenie z úverovej zmluvy č. 400300274. Taktiež sa domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400,- EUR a náhrady trov konania. V priebehu konania písomným podaním zo dňa 24.6.2011 žalobkyňa upravila žalobný petit tak, že žiadala, by súd určil, že žalovaný nemá právo na poplatok 772,- EUR za úver podľa zmluvy a žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie 772,- EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku ako aj trovy konania. Unesením zo dňa 17.10.2014 č. k. 9C 171/2011-243 súd zmenu žaloby pripustil.

2. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 13.7.2010 uzatvorila so žalovaným formulárovú zmluvu o úvere. Uviedla, že žalobou sa domáha ochrany ako spotrebiteľ, keďže postup žalovaného bol spojený s nekalou praktikou, v zmenke sú neprijateľné úroky 0,25 % t. j. 91,25 %, žalovaný neuviedol RPMN, neprimerané sankcie v bode 04, úroky a poplatok sú v úzerej výške až 72,8 %. Tiež uviedla, že je presvedčená, že žalovaný porušil spotrebiteľské práva žalobkyne a spôsobil jej stres a neistotu z toho, čo má ďalej robiť. Na základe týchto nekalých praktík sa rozhodla reagovať a odstúpiť od zmluvy do 14 dní od podpísania zmluvy, čo aj písomne urobila dňa 22.7.2010. Dňa 3.8.2010 jej bolo odpísané, že odstúpenie zamietajú. Je to neprimeraný stres a neistota. Z dôvodu právnej istoty navrhla rozsúdiť spor o to, či tu je právo žalovaného na plnenie z úverovej zmluvy. Tvrdila, že má iba právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Písomným podaním zo dňa 24.6.2011 žalobkyňa zmenila žalobný petit tak, že žiadala, aby súd určil, že žalovaný nemá právo na poplatok 772,- EUR, za úver podľa zmluvy a žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie 772,- EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku ako aj trovy konania. Zmenu petitu žaloby odôvodnila tým, že žalovaný ju oslovuje a trvá na poplatku za úver, aj keď došlo k zrušeniu zmluvy, v dôsledku odstúpenia od spotrebiteľského úveru. Má preto

naliehavý právny záujem na určení, že žalovaný nemá pravo na poplatok 772,- EUR za úver. Žalovaný sa dopustil nekalej obchodnej praktiky tým, že sledoval cieľ, zbaviť ju ochrany pri spotrebiteľských úveroch podľa § 7 až § 9 zákona č. 250/2007, vystavuje ju stresom domáhaním sa poplatku, aj keď došlo k zrušeniu zmluvy a preto využíva právo podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. na primerané finančné zadosťučinenie. Podľa názoru žalobkyne je spravodlivé, aby sa vychádzalo zo sumy, ktorú od nej nezákonne žiada žalovaný, preto si uplatnila zadosťučinenie vo výške nezákonného poplatku.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 14.10.2011. Žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že žalobkyňa nie je spotrebiteľ a ňou predložená zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalovaný vstúpil do právneho vzťahu so žalobkyňou na základe jej vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon podnikania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Žalobkyňa v zmluve o úvere výslovne prehlásila a svoje vyhlásenie potvrdila osobitne svojím podpisom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. V zmluve o úvere a Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru žalobkyňa vyhlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Žalobkyňa tiež prehlásila, že informácie, ktoré poskytla žalovanému pred uzavretím zmluvy, sú pravdivé. Žalobkyňa tiež vyhlásila, že zmluvu uzatvorila slobodne, vážne, zrozumiteľne a nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok, čo potvrdila svojím podpisom. Žalobkyňa vyhlásila, že akékoľvek jej tvrdenie v budúcnosti o tom, že nebola oboznámená s podmienkami zmluvy, bude na jej ťarchu a nebude považované za právne relevantné. Skutočnosť, že žalovaný sa podľa tvrdení žalobkyne mal dopustiť údajnej nekalej praktiky spočívajúcej v tom, že mandatár žalovaného podmieňoval poskytnutie úveru účelom zmluvy - podnikanie nemožno považovať za preukázanú. Ide len o tvrdenie žalobkyne rozporné s predloženými listinnými dôkazmi. Podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalovaný v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásenia žalobkyne, že ide o úver poskytnutý na výkon podnikania. Žalobkyňa toto svoje vyhlásenie potvrdila svojím podpisom v zmluve, pričom je potrebné zdôrazniť, že zmluva o úvere umožňuje aj iný obsah vyhlásenia v podobe poskytnutia úveru na účel povolania, zamestnania alebo iného účelu. Žalobkyňa podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpila do zmluvných vzťahov za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon podnikania (a tento účel v zmluve vyznačila) a toto vyhlásenie potvrdila svojím podpisom. Žalovaný toto jej vyhlásenie akceptoval, nijako ho neovplyvňoval a ani si ho nevynucoval, Táto skutočnosť je pritom jasne preukázaná zmluvou o úvere. Žalobkyňa nijako nepreukázala, že by k podmieňovaniu účelu úveru došlo zo strany žalovaného. Žalovaný pri poskytovaní peňažných prostriedkov vychádza čo do účelu z vyhlásenia jednotlivých klientov. Oblasť predmetu podnikania žalobcu je charakterizovaná ako rýchle "pôžičky", kde nie je žiaden čas na preukazovanie pravdivosti zmluvných vyhlásení klientov. Ak by tieto vyhlásenia napokon boli nepravdivé, má žalovaný k dispozícii viacero právnych inštitútov na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (§ 49a Občianskeho zákonníka - dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu pre uvedenie do omylu; § 507 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov): ak má dlžník poskytnuté peňažné prostriedky podľa zmluvy použiť oba na určitý účel a dlžník ich použije na iný účel, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil bez zbytočného odkladu použité a nevrátené prostriedky s úrokmi)). Napriek uvedenému si však žalovaný v tomto prípade existenciu podnikateľského oprávnenia žalobkyne spoľahlivo preveril, a teda nemal žiaden dôvod neveriť žalobkyňi v otázke poskytnutia úveru na výkon podnikania. Žalobkyňa je od roku 2009 nositeľom živnostenského oprávnenia, ktoré je registrované u Obvodného úradu v Nitre pod č. 430-36248. Existenciu tohto oprávnenia žalobkyňa sama uviedla aj v žiadosti o poskytnutie úveru a poskytla mu aj potvrdenie o podaní daňového priznania ako SZČO za rok 2009, ako aj kópiu živnostenského listu. Žalobkyňa teda mienila použiť poskytnuté peňažné prostriedky na výkon svojho podnikania. Nakoľko žalobkyňa nemienila použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Navyše vzájomný právny vzťah účastníkov konania je obchodnoprávny a a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste.

4. Žalovaný písomným podaním zo dňa 7.8.2013 sa k veci opakovane písomne vyjadril. Uviedol, že žalobkyňa nie je spotrebiteľ a ňou predložená zmluva o úvere č. 400300274 zo dňa 13.07.2010 nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalovaný vstúpil do právneho vzťahu so žalobkyňou na základe jej vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon podnikania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Listom zo dňa 22.07.2010 žalobkyňa oznámila

žalovanému, že odstupuje od zmluvy o úvere bez udania dôvodu. Odstúpenie od zmluvy o úvere žalobkyňou je však neplatné a to z nasledovných dôvodov: K odstúpeniu od zmluvy môže dôjsť na základe zmluvy alebo zo zákona. Zmluva o úvere samotná neobsahuje možnosť dlžníka od nej odstúpiť. Žalobkyňa, ako sa z textácie žaloby žalovaný domnieva, zrejme opierala svoje odstúpenie od zmluvy z ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 13), v zmysle ktorého spotrebiteľ je oprávnený odstúpiť od zmluvy o spotrebiteľskom úvere bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo odo dňa, keď sú spotrebiteľovi doručené zmluvné podmienky podľa § 9 alebo § 10, ak tento deň nasleduje po dni uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalovaná však nie je spotrebiteľom a zmluva o úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou ani zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nakoľko žalobkyňa v procese uzatvárania zmluvy o úvere vystupovala ako podnikateľ a finančné prostriedky sa zaviazala použiť na účel svojho podnikania, preto sa žalobkyňa nemôže opierať o Zákon o spotrebiteľských úveroch. V zmysle článku 16 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere a ku ktorým vlastnoručným podpisom žalobkyňa bez ďalšieho pristúpila, je zmluva o úvere zmluvou uzatvorenou podľa ustanovenia § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov) a všetky právne vzťahy z tejto zmluvy sa budú spravovať týmto právnym predpisom. Odstúpenie žalobkyne od zmluvy o úvere by v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka (§ 344, § 351 a § 356 - § 357) prichádzalo, s ohľadom na povahu predmetného právneho vzťahu, v úvahu v prípade omeškania veriteľa splnením podľa zmluvy, podstatného alebo nepodstatného porušenia zmluvy alebo v prípade zmarenia účelu zmluvy. K omeškaniu veriteľa - žalovaného nedošlo, nakoľko suma úveru bola žalobkyňi vyplatená v deň podpisu práve žalobkyňa - dlžník, ktorá je v omeškaní s plnením svojho splatného záväzku voči žalovanému - veriteľovi. Žalovaný má ďalej za to, že k žiadnemu porušeniu zmluvy o úvere, či už podstatnému alebo nepodstatnému, z jeho strany nedošlo. Pokiaľ by žalobkyňa tvrdila opak, je na nej, aby preukázala, ako žalovaný porušil zmluvu o úvere a že takéto porušenie zakladá dôvod odstúpenia od zmluvy.

5. Žalovaný v písomnom podaní zo dňa 7.8.2013 v zmysle § 97 OSP podal vzájomný návrh, ktorým sa domáhal, aby súd zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému sumu 1 572,- EUR spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,00 % p. a. zo sumy 1 572,- EUR od 27.11.2010 do zaplatenia. Vzájomný návrh žalovaný odôvodil tým, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že žalovaný poskytol na základe zmluvy o úvere žalobkyňi úver vo výške 800 EUR (istina). Žalobkyňa sa podpisom zmluvy zaviazala vrátiť sumu istiny úveru zvýšenú o poplatok vo výške 772,- EUR. Žalobkyňa však do dnešného dňa neuhradila žalovanému nič, tzn. že s plnením v zmysle zmluvy o úvere ani nezačala. Je teda zrejme, že žalovaný má voči žalobkyňi právo na vrátenie istiny úveru zvýšenej o príslušný poplatok, spolu 1 572,- EUR. Okrem toho má právo na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré si v danom prípade z opatrnosti uplatňuje vo výške stanovenej predpismi občianskeho práva. Žalovaný si teda v zmysle ustanovenia § 97 OSP uplatnil voči žalobkyňi vzájomným návrhom právo na zaplatenie peňažnej sumy vo výške 1572,- EUR s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % p. a. zo sumy 1.572,- EUR od 27.11.2010 (teda odo dňa, kedy sa podľa interného systému žalovaného evidujúceho splátky a stavy úverov stal splatným celý dlh) do zaplatenia.

6. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami v priebehu súdneho konania (zmluva o úvere č. 404200577, všeobecné podmienky poskytnutia úveru, odstúpenie od zmluvy zo dňa 22.7.2010, vyjadrenie žalovaného zo dňa 3.8.2010, žiadosť o úver zo dňa 13.7.2010, potvrdenie o podaní dňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2009, prehľadom splátok úveru) a zistil nasledovný skutkový stav: Žalovaný ako veriteľ uzatvoril so žalobkyňou dňa 13.7.2010 ako dlžníkom zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v platnom znení. Podľa predmetnej zmluvy o úvere poskytol žalovaný ako veriteľ žalobkyňi ako dlžníkovi úver vo výške 800,- EUR, ktorý sa žalobkyňa ako dlžník zaviazala vrátiť žalovanému ako veriteľovi zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 772,- EUR, t. j. spolu vrátiť 1572,- EUR v 12 mesačných splátkach po 131,- EUR, počnúc dňom 22.8.2010 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Žalobkyňa uzavrela predmetnú zmluvu pod obchodným menom B. Z. - Š.P. Y., IČO: 44 871 023, číslo živnostenského registra XXX-XXXXX. Zároveň prehlásila, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. Listom zo dňa 22.7.2010 žalobkyňa oznámila žalovanému, že odstupuje od spotrebiteľského úveru na základe zmluvy č. 400300274. Listom zo dňa 3.8.2010 oznámil žalovaný žalobkyňi, že Zmluva č. 400300274 nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ale je zmluvou o úvere uzatvorenou podľa ustanovenia § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, pričom predmetnú zmluvu uzatvorila ako živnostník v súvislosti s výkon svojej podnikateľskej činnosti a nie ako spotrebiteľ, čo

jednoznačne vyplýva aj z označenia zmluvných strán. Poukázal na ustanovenie bodu 16 VPPU sa § 344 Obchodného zákonníka a oznámil žalobkyni, že odstúpenie od zmluvy považuje za neúčinné.

7. Podľa § 137 CSP (Zák. č. 160/2015 Z. z.)

Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a) splnení povinnosti,

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 147 CSP

(1) Žalovaný môže uplatniť svoje právo proti žalobcovi vzájomnou žalobou.

(2) Vzájomnou žalobou je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil žalobca; inak súd posudzuje taký prejav len ako prostriedok procesnej obrany žalovaného.

(3) Na vzájomnú žalobu sa primerane použijú ustanovenia o žalobe.

(4) Vzájomnú žalobu môže súd vylúčiť na samostatné konanie, ak nie sú splnené podmienky na spojenie vecí.

8. Určovaciú žalobu môže podať ten, kto má naliehavý právny záujem na požadovanom určení proti žalovanému. Naliehavý právny záujem je daný tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. To znamená, že u žalobcu musí ísť buď o právny vzťah či právo existujúce alebo o takú jeho procesnú či hmotnoprávnu situáciu, v ktorej by objektívne v už existujúcom právnom vzťahu mohol byť ohrozený, prípadne pre svoje neisté postavenie by mohol byť vystavený konkrétnej ujme. V prípade, ak má právna otázka, o ktorej má byť rozhodnuté na základe žaloby o určení povahu otázky predbežnej vo vzťahu k inej právnej otázke (inému konaniu pred súdom), nie je daný naliehavý právny záujem na určení tejto predbežnej otázky, ak je možné priamo žalovať na určení plnenia zo vzťahu. V danom prípade sú dospel k záveru, že naliehavý právny záujem žalobkyne na určení neplatnosti zmluvy o úvere je daný, pretože bez tohto určenia by sa stalo jej právne postavenie neistým a nie je možné priamo žalovať na plnenie zo vzťahu.

9. Súd na základ vykonaného dokazovania dospel k právnomu záveru, že žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že žalovaný nemá právo na poplatok 772,- EUR za úver podľa zmluvy a žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie 772,- EUR nie je možné vyhovieť z nasledovných dôvodov: Žalovaný ako veriteľ uzatvoril so žalobkyňou dňa 13.7.2010 ako dlžníkom zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v platnom znení. Podľa predmetnej zmluvy o úvere poskytol žalovaný ako veriteľ žalobkyni ako dlžníkovi úver vo výške 800,- EUR, ktorý sa žalobkyňa ako dlžník zaviazal vrátiť žalovanému ako veriteľovi zvýšený o príslušný poplatok vo výške 772,- EUR, t. j. spolu vrátiť 1572,- EUR v 12 mesačných splátkach po 131,- EUR, počnúc dňom 22.8.2010 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Žalobkyňa uzavrela predmetnú zmluvu pod obchodným menom Vlasta Hudecová - Štúdio Romana, IČO: 44871023, číslo živnostenského registra 430-36248. Zároveň prehlásila, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. Listom zo dňa 22.7.2010 žalobkyňa oznámila žalovanému, že odstupuje od spotrebiteľského úveru na základe zmluvy č. 400300274. Listom zo dňa 3.8.2010 oznámil žalovaný žalobkyni, že Zmluva č. 400300274 nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ale je zmluvou o úvere uzatvorenou podľa ustanovenia § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, pričom predmetnú zmluvu uzatvorila ako živnostník v súvislosti s výkon

svojej podnikateľskej činnosti a nie ako spotrebiteľ, čo jednoznačne vyplýva aj z označenia zmluvných strán. Poukázal na ustanovenie bodu 16 VPPU a § 344 Obchodného zákonníka a oznámil žalobkyni, že odstúpenie od zmluvy považuje za neúčinné. Podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalovaný v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásenia žalobkyne, že ide o úver poskytnutý na výkon podnikania. Žalobkyňa toto svoje vyhlásenie potvrdila svojím podpisom v zmluve. Žalobkyňa podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpila do zmluvných vzťahov za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon podnikania (a tento účel v zmluve vyznačila) a toto vyhlásenie potvrdila svojím podpisom. Z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že žalobkyňa je od roku 2009 nositeľom živnostenského oprávnenia, ktoré je registrované u Obvodného úradu v Nitre pod č. 430-36248. Existenciu tohto oprávnenia žalobkyňa sama uviedla aj v žiadosti o poskytnutie úveru a poskytla mu aj potvrdenie o podaní daňového priznania ako SZČO za rok 2009, ako aj kópiu živnostenského listu. Žalobkyňa teda mienila použiť poskytnuté peňažné prostriedky na výkon svojho podnikania. Nakoľko žalobkyňa nemienila použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Navyše vzájomný právny vzťah účastníkov konania je obchodnoprávny, žalobkyňa nie je spotrebiteľ a ňou predložená zmluva o úvere č. 400300274 zo dňa 13.07.2010 nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalovaný vstúpil do právneho vzťahu so žalobkyňou na základe jej vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon podnikania.

10. Listom zo dňa 22.07.2010 žalobkyňa oznámila žalovanému, že odstupuje od Zmluvy o úvere bez udania dôvodu. Odstúpenie od Zmluvy o úvere žalobkyňou je však neplatné a to z nasledovných dôvodov: K odstúpeniu od zmluvy môže dôjsť na základe zmluvy alebo zo zákona. Zmluva o úvere samotná neobsahuje možnosť dlžníka od nej odstúpiť. V zmysle článku 16 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere a ku ktorým vlastnoručným podpisom žalobkyňa bez ďalšieho pristúpila, je Zmluva o úvere zmluvou uzatvorenou podľa ustanovenia § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov) a všetky právne vzťahy z tejto Zmluvy sa budú spravovať týmto právnym predpisom. Odstúpenie žalobkyne od Zmluvy o úvere by v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka (§ 344, § 351 a § 356 - § 357) prichádzalo, s ohľadom na povahu predmetného právneho vzťahu, v úvahu v prípade omeškania veriteľa splnením podľa zmluvy, podstatného alebo nepodstatného porušenia zmluvy alebo v prípade zmarenia účelu zmluvy. K omeškaniu veriteľa - žalovaného nedošlo, nakoľko suma úveru bola žalobkyni vyplatená v deň podpisu práve žalobkyňa - dlžník, ktorá je v omeškaní s plnením svojho splatného záväzku voči žalovanému - veriteľovi. Žalobkyňa nepreukázala, že by k porušeniu Zmluvy o úvere, či už podstatnému alebo nepodstatnému, zo strany žalovaného došlo, z vyššie uvedených dôvodov odstúpenie od Zmluvy o úvere žalobkyňou je neplatné. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nespĺnil. Aby účastník mohol splniť svoju povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí najskôr splniť svoju povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Neunesením dôkazného bremena sa pritom rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nespĺnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. septembra 2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009). Žalobkyňa v danom prípade neunesla dôkazné bremeno svojich tvrdení, súd preto žalobu, ktorou sa domáhala určenia, že žalovaný nemá právo na poplatok 772,- EUR za úver podľa zmluvy a žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie 772,- EUR zamietol.

11. Žalovaný sa v zmysle § 147 CSP vzájomnou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému sumu 1 572,- EUR spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9, 00 % p. a. zo sumy 1 572,- EUR od 27.11.2010 do zaplatenia. Vzájomnú žalobu žalovaný odôvodil tým, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že žalovaný poskytol na základe Zmluvy o úvere žalobkyni úver vo výške 800 EUR (istina). Žalobkyňa sa podpisom Zmluvy zaviazala vrátiť sumu istiny úveru zvýšenú o poplatok vo

výške 772,- EUR. Žalobkyňa však do dnešného dňa neuhradila žalovanému nič, tzn. že s plnením v zmysle Zmluvy o úvere ani nezačala. Je teda zrejme, že žalovaný má voči žalobkyni právo na vrátenie istiny úveru zvýšenej o príslušný poplatok, spolu 1 572,- EUR. Okrem toho má právo na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré si v danom prípade uplatnil vo výške stanovenej predpismi občianskeho práva. Žalovaný si teda v zmysle ustanovenia § 147 CSP uplatnil voči žalobkyni vzájomným návrhom právo na zaplatenie peňažnej sumy vo výške 1 572,- EUR s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % p. a. zo sumy 1.572,- EUR od 27.11.2010 (teda odo dňa, kedy sa podľa interného systému žalovaného evidujúceho splátky a stavy úverov stal splatným celý dlh) do zaplatenia.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka (Zák. č. 513/1991 Zb.) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 517 ods. 1, 2 OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č 87/1995 Zb. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. úverov stal splatným celý dlh) do zaplatenia.

13. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalovaný poskytol na základe zmluvy o úvere žalobkyni úver vo výške 800 EUR (istina). Žalobkyňa sa podpisom zmluvy zaviazala vrátiť sumu istiny úveru zvýšenú o poplatok vo výške 772,- EUR. Žalobkyňa však do dnešného dňa neuhradila žalovanému nič, tzn. že s plnením v zmysle Zmluvy o úvere ani nezačala. Je teda zrejme, že žalovaný má voči žalobkyni právo na vrátenie istiny úveru zvýšenej o príslušný poplatok, spolu 1 572,- EUR. Okrem toho má právo na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré si v danom prípade uplatnil vo výške stanovenej predpismi občianskeho práva výške 9,00 % p. a. zo sumy 1.572,- EUR od 27.11.2010, kedy sa podľa interného systému žalovaného evidujúceho splátky a stavy úverov stal splatným celý dlh do zaplatenia.

14. O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1, § 262 CSP v zmysle zásady úspechu strany vo veci. Žalovaný mal v konaní mal plný úspech, súd preto zaviazal žalobkyňu povinnosťou náhrady trov konania žalovanému v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2/ CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie môže oprávnený podať súdu návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z.